

Y Kiến một A.H. về Việc
NÊN GIỮ HAY BỎ
BÀI QUỐC CA VIỆT NAM CỘNG HÒA

Trong thời gian gần đây, tôi có đọc mấy bài báo của các ông Bùi Duy Tâm, Phạm Văn Liễu, Nguyễn Chánh Thi, Phan Quang Đán, đăng trong báo Tia Sáng số 23 và 24 ở Houston hô hào bãi bỏ quốc ca VNCH và bản tuyên cáo của Liên Hội Cựu Chiến Sĩ do Ô. Đỗ Kiến Nhiêu đăng trong nhật báo Việt Nam ngày 27-2-88 ở San José bày tỏ quan điểm không chấp nhận và chống lại mọi ý đồ thay đổi quốc ca VNCH trong hoàn cảnh hiện tại.

Với tư cách cá nhân, tôi cũng xin phát biểu ý kiến là nên giữ lại bài quốc ca VNCH vì các lý do sau đây :

1 - Về mặt tình cảm, từ 1945 đến nay, mỗi lần tôi hát hay nghe hát bài "Tiếng gọi Thanh Niên", tôi không bao giờ nghĩ đến tên Lưu Hữu Phước hay bất cứ ai mà chỉ liên tưởng đến hồn thiêng sông núi, đến những chiến sĩ, liệt sĩ vì quốc vong thân, lòng những rộn rã, mắt lệ lưng trông.

2 - Về phương diện chính trị, xin mọi người hãy tự hỏi tại sao Lưu Hữu Phước (đăng sau là Việt cộng giết dây) lại đặt vấn đề quốc ca của chúng ta làm gì ? Phải chăng là vì bài đó mỗi khi hát lên đã khởi động lòng yêu nước của chúng ta, nêu cao tinh thần chống cộng, chống độc tài trong tâm khảm chúng ta, nên Việt cộng đã tìm cách đẹp bỏ hình ảnh, ấn tượng đó đi. Nếu chúng ta bỏ bài quốc ca đó tức là chúng ta đã rơi vào ý đồ sâu độc của Việt cộng.

3 - Về phương diện pháp lý, số người lưu vong đại diện cho ai, lấy tư cách gì để thay đổi bài quốc ca. Chúng ta còn chán gì việc phải làm, để chuẩn bị cho việc quang phục đất nước, hầu trở về sống với đồng bào dưới một chính thể mới. Sau khi ấy, chúng ta có chọn lựa một bài quốc ca khác phù hợp với tinh thần mới, hoàn cảnh mới, cũng chưa muộn.

Do đó, ngay từ bây giờ, những người có thiện chí và trách nhiệm hãy khuyến khích các nhạc sĩ quốc gia hãy cố gắng soạn thảo các bài hát có tinh thần dân tộc hầu sau này khi trở về lại đất nước có thể đem ra trưng cầu dân ý làm bài quốc ca chính thức.

Nói rộng ra, không những trong phạm vi quốc ca mà còn cả trong các phạm vi khác như chính trị, kinh tế, giáo dục, v.v..., nếu những người học rộng tài cao còn có lòng với đất nước, và nếu không trực tiếp về giải phóng quốc gia được thì hãy dừng thời giờ hiện tại để cùng nhau nghiên cứu những chính sách, chương trình, dự án, v.v..., hầu sau này khi có dịp trở về phục vụ đất nước thì đã có sẵn để đem ra thảo luận và thi hành. Kinh nghiệm lịch sử đã cho thấy vì thiếu chuẩn bị cho nên sau Cách mạng 1-11-1963 miền Nam Việt Nam đã lúng túng trong đường lối cai trị, hoặc ngay cả Việt cộng sau khi cưỡng chiếm Miền Nam năm 1975 cũng đã thất bại về phương diện kinh tế, giáo dục, v.v...

Tóm lại, mỗi nhóm trong chúng ta ở ngoại quốc, nếu không làm được gì khác, thì hợp với nhau và dân thân giúp nước bằng cách tự hỏi sau này khi quang phục tổ quốc, nước Việt Nam ta sẽ theo thể chế nào ? Áp dụng nền kinh tế gì, thi hành một chương trình giáo dục ra sao, v.v... cho thích hợp với hoàn cảnh mới của đất nước, rồi dự thảo các chính sách, dự án để cập ở trên, thay vì bỏ thời giờ nói chuyện đầu đầu hoặc chỉ trích người này kẻ khác mà quên cả nỗi hân vọng quốc.

Trong một cuộc tham luận suốt ngày thứ bảy 16-1-88 tại San Jose về đề tài "Làm sao duy trì tinh thần Việt Nam trong đời sống ở Hoa Kỳ" do trưởng De Anza tổ chức với sự tham dự của 15 giáo sư đại học, trí thức Việt Nam và một số đồng sinh viên, quan khách, có người đã hỏi thẳng nhạc sĩ Phạm Duy về việc lấy bài "Việt Nam, Việt Nam" làm bài quốc ca thí Ô. Phạm Duy đã cải chính rằng